

تیروی گل لئی لوک امنڈ آؤدے نے۔
بھگتیاں دی گواچی گڑھوی - گورو صاحب دے نال دا اڈا بھگتیاں (جان راسدھاریاں دا جو مندر وچ گاؤن دا کم کردے) دا سی۔ اوہ گا و جا رہے سن تے شر دھالو خوش ہو بو اوہناں دی گڑھوی وچ پیسے پا دندے سن۔ انہاں دے اڈے تے جوگیاں دا ٹولا پہنچیا تے انہاں نوں سچیت کیتا کہ اپنی اپنی ماہ سانبھ لو بھائی۔ بھگتئیے سچیت تاں سن پر پھر وی اوہناں دی پیسیاں والی گڑھوی چانچک الوپ ہو گئی۔ اوہناں وچ بھڑتھو پے گیا۔ گاناں و جاناں بھگتیاں بھلے کے اوہ لگے وین پاؤن کہ جس کسے نے وی گڑوی چکی ہے اس دا ستیاناس ہو جاویگا۔ لگے دہانیا دین۔ جوگی مسکرا رہے سن۔ جوہ بھائی گرداس لکھدے ہن:-
 میلہ سن سورات دا بابا اچل وٹال آئی۔

بی: ۴۰ء اچل وٹال دی ساکھی نوں کجھ اس طرحاں چتربا وا۔ اتھے پھر کلاکار بھائی مردانے نوں دکھا رہا ہے جو غلط ہے۔

درسن ویکھن کارنے سگلی الٹ پئی لوکائی۔
 لگی برسں لچھمی ردھ سدھ نوں نہ سوائی۔
 جوگی ویکھ چلتے نوں من وچ رسک گھنیری کھائی۔
 بھگتیاں پائی بھگت آن لوٹا جوگی لٹیا چھپائی۔
 بھگتیاں گئی بھگت بول لوٹے اندر سرت بھلائی۔
 بابا جانی جان پرکھ کڈھیا لوٹا جہاں لکائی۔
 ویکھ چلتے جوگی کھنسائی۔

جانی جان بابے نے جدوں ایہہ چیک چھاڑا سنیا تاں اوہ وی بھگتیاں دے اڈے تے گئے تاں پچھ گچھ کیتی کہ کی ہو گیا؟ جدوں بابا پچھ رہا سی تاں جوگی کلکاری مار رہے سن، "بابا جے توں جانی جان ہے تاں کر ایہناں غریباں دی مدد۔"

گورو صاحب نے نال ہی کھڑے اک جوگی دی کھپھنی تے ہتھ ماریا تے کیہا کہ کڈھ گڑوی باہر بھائی۔ چوہیں گڑوی باہر آئی شرم نال جوگیاں دے رنگ اڈ گئے۔ جوگیاں کیہا کہ اسیں گڑھوی دے ہی دینی سی، ایہہ اسیں کرامات دکھا رہے سی جو بابا نانک سمجھ گیا ہے۔

کھادھی کھنس جوگیسراں گوسٹ کرن سبھے اٹھ آئی۔

پچھے جوگی بھنگر ناتھ تہ ددھ وچ کیوں کانجی

گورو نانک دی پرسدھی چھیرے پھیل چکی سی۔ کن پائے تے پور سدھ آدی جوگیاں وچ گورو صاحب ہر تھان چرچہ وچ سن۔ کیونکہ گورو صاحب بٹالے دے پرگنے وچ آ بیٹھے سن جوگیاں تے سدھانے دور دور توں ردھیاں سدھیاں حاصل کر چکے جوگیاں نوں بٹالے سدیا۔ نالے گورو صاحب نوں وی سدا بھیج دتا کہ اوہ وی شور اتری دا میلہ ساڈے نال ویکھن۔

بھگوان شو نوں منن والیا لئی پھگن سدی ۱۴ ل آؤن والا شور اتری تیوہار سبھ توں اتم منیا جاندا ہے۔ اس رات نوں کھندے ہن ارادھنا وچ لگے جوگیاں نوں سن اوستھا دا گیان ہو جاندا ہے۔

اچل وٹال (جان بٹالے) دی شور اتری پورے پنجاب وچ پرسدھ رہی ہے۔ بٹالے توں ۵۰ کھ۔ مئی۔ دکھن وچ ۹ وی صدی عیسوی دا اچلیشور

(اچل) مندر ہے۔ جوگمت دا سکھ ہون کر کے اس جگ وچ ہورنی تھانہ وی اس نال دے شو مندر بنے سن۔ اباراہیملودھیب ابراہیم سلطنت کال ویلے اس مندر نوں وی نقصان پہنچایا گیا سی۔ مگلیا حکومت آؤن تے شروع وچ ہندو شدھالواں وچ مندراں پرتی جوش ودھیا سی۔

فروری/مارچ ۱۵۳۴ ای۔ دی گل ہے۔ جوگیاں نے ایتکاں شور اتری میلے بارے وادھو پرچار کیتا۔ انج وی اچل دا میلہ خوب پرسدھ ہندا سی۔ گورو صاحب اس ویلے کرتا پور ہی براجے ہوئے سن۔ بھائی لہناتے پور گرسکھاں نوں نال لے کے صاحب وی اچل دے میلے وچ پہنچ گئے۔ مندر دوالے سیکڑے پور وی ہٹیاں لگیاں ہوئیاں سن۔ پھر سبھیچارک پروگرام کرن والا ہر کلاکار اجیہے میلیا وچ پہنچیا کرا سی۔ گورو صاحب دا تنبو مندر دے دکھن پاسے لگا۔

کیونکہ ۱۵۳۴ ای۔ تک گورو نانک دی شہرت چھیرے پھیل چکی سی۔ بچن سنناں جان روحانیت دا گیان لینا وکھری گل، بہتے لوک گورو صاحب نوں ویکھن جان درشن کرن لئی الٹ پئے۔ گورو صاحب بابت لوکاں دی کھچ کارن جوگیاں نوں بہت ای رکھا ہو گئی۔

سارا سوچ سمجھ کے اوہناں پھر چمتکار وکھاؤن دی نیتی اپنائی۔ کیونکہ انہاں نوں پتہ سی کہ جگوں

پائی۔۔
 بھٹ آچا ددھ دارڑکیاں مکھن ہتھ ن آئی۔۔
 بھیکھ اتار اداس دا وت کیوں سنساری ریت چلائی۔۔
 نانک آکھے بہنگر ناتھ تیری ماؤ کچھی آئی۔۔
 بہانڈا دھوئی ن جاتیوں بہائی کچھے پھل سڑائی۔۔
 ہوئی اتیت گریست تچ پھر انہوں کے گھر منگن جائی۔۔
 بن دتے کچھ ہتھ ن آئی۔۔ (بہائی گرداس)
 شرمندے ہوئے جوگیاں نے گورو صاحب نوں طعنے
 مارنے شروع کر دتے کہ بابا نانک وی جوگی ہی ہے،
 اس کرکے ایہہ کرامات دے گر جاندا ہے۔ پر بابا نانک
 جوگ دا کٹھن مارگ تیاگ کے ڈردا بن پھر گریستی بن
 گیا ہے۔ "بابا دس پھر کیوں سنیاں تیاگیا؟"

گورو صاحب نے کہا جوگیو تھاڈا تاں سدھانت ہی
 غلط ہے۔ کچھ سوچو جس گریست نوں تسی تیاگ کے
 بنواسی بنے سنیاں دھارن کیتا پھر جدوں تھانوں
 بھکھ ستاؤندی ہے تاں اوسے گھر منگن چلے جاندے
 ہو۔ کچھ تاں سوچو! اوئے بھولیو کچھ کرت ورت کرو۔
 دنیا دا دستور ہے بناں کچھ دتیا کچھ حاصل نہی
 ہندا۔

ایہہ سن کے جوگیاں نوں پور کھندک آگئی، "ویکھو
 اس بیدی پترے سارے شاستر نوں غلط آکھیا ہے۔
 ایہہ تاں سنیاں نوں پیا بہنڈ رہا ہے۔ اپنے اجے
 جوگیاں دا ویکھیا ہی کی ہے؟"

سدھاں نے آسمان وچ اڈناں شروع کر دتا
سدھاں نے کرامات وکھاؤنیاں شروع کر دتیاں۔ اپنی
 اپنی طاقت دا لگے مظاہرہ کرن۔

اک کندھتے بہہ گیتے کندھ نوں ہی ڈرائی پھرے۔ ا
 اک جنا سروور دے پانی تے ترن لگ پیا۔ اک جنا پر
 دی کھلے اتے بہہ انوں پیا آسمان وچ اڈاؤے، کہے
 دسو کھڑا تارہ توڑ لیاواں؟ اس طرحاں رنگ رنگ دے
 چمتکار لگے کرن۔

کلکاریاں پئے مارن۔ گورو صاحب نوں کہن لگے
 'گریستی نانک وکھا کوئی چمتکار جے تیرے پلے کچھ
 ہے ای تاں؟ اک گڑھوی لبھ کے ایہہ ہنکار وچ آ گیا
 ہے۔ گورو صاحب نوں للکاریا کہ ایہہ تاں ونگی سی۔
 اصل کھیڈ تاں ہن شروع ہو ویکھی۔ ہن ویکھی توں
 ردھیاں سدھیاں دی جوگ
 کرامات! گڑھوی تاں چھوٹی
 جہی وستو سی توں سانوں ہی
 لبھ کے دکھا دئی۔"

گورو صاحب کیہا اسیں تاں
 غریب نماں گریستی بندے ہاں،
 ساڈے کول چمتکار کتھے؟
 اسیں تاں رب دی رجا دا ہوکا
 دندے ہاں۔ چمتکار تاں ساڈے
 لئی قہر برابر ہے۔ جویں بہائی
 گرداس لکھدے ہن:-

ایہہ سن بچن جگیسراں مار کلک بہوروپ اٹھائی۔۔
 کھٹ درسن کو کھیدیا کلجگ بیدی نانک آئی۔۔
 سدھ بولن سبھ اوکھدھیاں تنتر منتر کی دھنو
 چڑھائی۔۔

روپ وٹایا جوگیاں سنگھ باگھ بہو چلت دکھائی۔۔
 اک پر کرکے اڈرن پنکھی جویں رہے لیلائی۔۔
 اک ناگ ہوئی پون چھوڈ اکنا ورکھا اگن وسائی۔۔
 تارے توڑے بہنگر ناتھ اک چڑ مرگانی جل تر جائی۔۔
 سدھاں اگن ن بجھے بجھائی۔۔
 سدھ بولے سن نانکا تہ جگ نوں کرامات دکھلائی۔۔
 کچھ دکھائیں اسانوں بھی توں کیوں ڈھل اجیہی
 لائی۔۔

بابا بولے ناتھ جی اسان ویکھے جوگی وسٹن ن
 کائی۔۔

گر سنگت بانی بنا دوجی اوٹ نہیں ہے رائی۔۔
 سور وہی کرتا پرکھ چلے ناہیں دھرت چلائی۔۔
 سدھ تنتر منتر کر جھڑ پئے سبد گورو کے کلا چھپائی۔۔
 ددے داتا گورو ہے ککے قیمت کئے ن پائی۔۔

سو دین نانک سنگور سرنائی۔۔
 بابا بولے ناتھ جی سبد سنہ سچ مکھہ لائی۔۔
 باجہ سچے نام دے پور کرامات اساتھے ناہی۔۔
 بستر پھروں اگن کے برف ہمالے مندر چھائی۔۔

کرورسوئی سار دی سگلی دھرتی نتھ چلائی۔۔
 ایوڈ کری وتھار کو سگلی دھرتی حقی جائی۔۔
 تولیں دھرت آکاس دئی پچھے چھاپے ٹنک چڑھائی۔۔
 ایہہ بل رکھاں آپ وچ جس آکھاں تس پار کرائی۔۔

ستنام بن بادر چھائی۔۔ (بہائی گرداس)
 خیر گورو صاحب نے کہا "ہاں ٹھیک ہے سدھو! تسی
 لکو۔ اسیں کوشش کردے ہاں تھانوں لبھن دی۔"
 سدھاں نے جھٹ روپ وٹائے

سدھاں نے جھٹ روپ وٹائے۔ کوئی سروور وچ ڈڈو
 بن گیا، کوئی مچھی۔ کسے نے گاں داروپ دھارن کر
 لیا، کوئی گھگی، کوئی کبوتر، کوئی کاں بن جا
 درکھتاں تے چڑے۔ کوئی مکھی
 بن گیا اتے کوئی مچھر۔

انان دا مکھی بہنگر ناتھ کہن
 لگا "بہائی نانک گریستی لبھ پن
 سدھاں نوں، جنانے سنیاں دا
 کٹھن مارگ جیوں بھر نہی
 تیا گیا۔"

گورو صاحب پہلاں سروور 'چ
 گئے۔ ڈڈو نوں پھڑپا۔ بہنگر ناتھ
 دے ساہمنے لیا رکھیا، "اپنے

گوردوارا 'بہر ساہیب' جی ۹ (بہر اہل) - (11 مئی 1933)

(سائیکل یا تری)۔ اچل صاحب سن ۱۹۳۳

اصلی روپ وچ، کہڑا
 ناتھ بے توں۔

نموجھانا ہویا سدھ
 اپنے گورو بہنگر ناتھ
 دے ساہمنے منہ بیٹھاں
 کری کہڑا سی۔

صاحب نے ہن سرور وچ
 ٹبی ماری تے دوسرے
 سدھ نوں باہر لیا
 کڈھیا۔ سہری سہری

جوگی ناتھ مچھی داروپ دھارن کری بیٹھا سی۔
 بہنگر ناتھ دے ساہمنے مچھی لیا رکھی۔ جل بناں
 مچھی اوکھا ساہ لے رہی سی۔ صاحب نے کہیا سدھ
 جی اپنے روپ وچ آؤ۔ سدھ ناتھ اپنے گورو دے
 سنمکھ سی۔

پھر گورو صاحب نے بھائی لہنے نوں حکم کیتا کہ پیل
 دے آتے چڑو۔ ایہہ جہڑے گھگیاں کبوتر بنے پئے نے اناں
 نوں سرریاں توں پھڑ لیاؤ۔ ایہہ اڈ نہی سکنگے۔ بھائی
 لہنے واری واری کاں کبوتر بنے ناتھ جوگی بیٹھاں
 لاہ دتے۔

ایسے پرکار مکھی مچھر گاں آدی بنے سبھ سدھ
 گورو صاحب نے بودیوں پھڑ پھڑ سارے درشکاں
 تے سدھ گورو آگے پیش کر دتے۔

اتھاس وچ آؤدا ہے کہ جدوں گورو صاحب ایہہ بھال
 کر رہے سن تان بہنگر ناتھ نے اکھ چرا کے شہزادے
 دی رباب لکا لئی۔

شہزادے نے گورو صاحب نوں بینتی کیتی کہ بابا
 جی میری رباب غائب ہے۔

گورو صاحب نے اعلان کیتا کہ بھائی ہن پور زیادہ
 نہی جس کسے نے رباب لکائی ہے اوہ پرگٹ کرے
 نہی تان انوں جتیا دی سجا ملیگی۔ دو تہ واری کہن
 تے وی رباب پیش نہی کیتی گئی۔

کہیا جاندا ہے کہ اس ویلے پھر گورو صاحب نے اپنی
 جتی لاہ کے ہوا وچ اچھالی۔ بہنگر ناتھ نوں ایو لگ رہا
 سی کہ جویں پھاڑ پھاڑ اس دے جتیاں بے رپیاں سن۔

اچل- بیر صاحب۔
 جنھے گورو صاحب
 پراجے

بہنگر ناتھ نے گورو
 صاحب نوں بینتی کیتی
 کہ بابا جی آہ جتی نوں
 روکو میں رباب پیش
 کردا ہاں۔ اس ترنت رباب
 پیش کر دتی۔

سادھو فقیراں دی تان
 ایہہ کھیڈ تماشہ بین
 ویکھ ویکھ آنند لے رہے
 سن۔ کوئی جوگیاں دی

تعریف کر رہا سی، کوئی دھنّ گورو نانک کہہ رہا
 سی۔

آکھیر سدھاں نے نمانے ہو کے بینتی کیتی بابا جی ہن
 تنسی چھپو۔ اسیں تہانوں لہے کے دکھاوانگے۔ جدوں
 اناں ضدّ کیتی تان گورو صاحب نے کہیا کہ ٹھیک ہے۔

صاحب نے کہیا کہ جے تنسی مینوں لہے لوو تان واہ
 بھلا، نہی اک ٹکا میرے ستھان تے رکھ کے ارداس
 کرنی، میرا وعدہ ہے میں پرگٹ ہو جاواں گا۔

گورو صاحب نے انتر دھیان ہو کے ارداس کیتی تان
 اوہ بھوتک روپ توں غائب ہو گئے۔ کہیا جاندا ہے کہ
 گورو صاحب رچنہار دی طرحاں پنجاں تان وچ ولین
 ہو گئے : ہوا نال ہوا، پانی نال پانی، دھرتی، اکاش آتے
 اگنی۔

سدھ جوگی ہتھیری جھکھ مار ہٹے پر اکال روپ ہون
 کر کے بابا نانک کتھے دسے۔ ہتھیرا دھیان جاں سرت لا
 لاکے ہر کسے نے لبھن دی کوشش کیتی پر گورو
 صاحب نوں لبھ نہی سکے۔

انت پھر اوسے طرحاں کیتا جویں گورو صاحب نے
 حکم کیتا سی۔ نمرتا وچ آ، اکٹھے ہو ارداس کیتی کہ
 بابا جی اسیں ہار گئے ہن درشن دیو۔

گورو صاحب ہتھ بنی سدھاں دے سنمکھ سن۔
 سدھ بول اٹھے 'دھنّ نانک تیری وڈی کمائی۔'

بابے کیتی سدھ گوسٹ سبھ سانت سدھاں وچ
 آئی۔۔

جن میلہ سورات دا کھٹ درسن آدیس کرائی۔۔

سدھ بولن سبھ بچن دھنّ نانک تیری وڈی کمائی۔۔
 وڈا پرکھ پرگٹیا کلجگ اندر جوت جگائی۔۔ (بھائی
 گرداس)

اچلیشور مندر، بٹالا

صاحبان میں تان بس نام دے لڑ لگاں ہاں۔ صفت صلاح ہی میرا مارگ ہے ہور کوئی کرامات نہی۔ میں تان بس رچنہار ساری سرسٹی دے مالک دا دھیان کر اوہدی صفت صلاح، وڈیائی ہی کردا ہاں۔ صاحب نے راگ سوہی وچ شبدا بولیا:

راگ سوہی محلہ اچوڈے گھڑا

بھانڈا دھوئی بیس دھوپ دیوہ تو دودھ کو جاوہ۔۔

دودھ کرم فن سرت سمائے ہوئے نراس جماوہ۔۔ ۱
جیہ تے ایکو نامہ۔۔ اور نراپھل کاما۔۔ ۱ رہاؤ۔۔ ایہ
من ایئی ہاتھ کرہ فن نیترو نیدن آوے۔۔ رسنا نام جیہ
تب مٹھیئے ان بدھ امرت پاوہ۔۔ ۲ من سنپت جت
ست سر ناوے بھاون پانی تریت کرے۔۔ پوجا پران
سیوک جے سیوے از بدھ صاحب روت رہے۔۔ ۳
کھدے کہہ کہے کہہ جاوہ تم سر اوڑن کوئی۔۔
بھگت پین نانک جن جمیے ہو صلاحی سچا سوئی
۔۔ ۴

سدھاں کیہا بابا جی تسی رب داروپ ہو

گورو صاحب دیاں الوکک شکتیاں دا احساس کرکے سدھاں نے دہائی دے دتی کہ ایہ تان کھد بھگوان دھرتی تے آئے ہوئے۔ اس تے گورو صاحب نے ورو دھتا جتائی تے کیہا کہ در اصل جس کیہ تے اکال پرکھ ریجھدا ہے اس نوں اپنی وڈیائی کرن دی طاقت بخشدا ہے۔ میں تان بس اس نرنکار دا نام چیدا ہے۔ باقی کرن کراونہار آپ نرنکار ہے۔ صاحب نے سلوک بولیا:

سلوک ۱ م پھرہ اگن ہوے گھڑ بادھا بھوجن ساڑ کرائی۔۔ سگلے دوکھ پانی کر پیوا دھرتی پاک چلائی۔۔ دھر تاراجی امبڑ تولی پچھے ٹنک چڑائی۔۔ ایوڈ ودھا ماوا ناہی سبھسے نتھ چلائی۔۔ ایتا تان ہووے من اندر کری بھ آکھ کرائی۔۔ جیوڈ صاحب تیوڈ داتی دے دے کرے رجائی۔۔ نانک ندر کرے جس پر سچ نام وڈیائی۔۔ ۱

تے پھر بابا جی اوہ سچکھنڈ کتھے ہے: سورگ و

جوگی سدھانت دے کھنڈن بارے اتھے وی جو گل بات ہوئی اوہ سمیر پریت تے ہوئی گوشت برابر ہی سی۔ (ویکھو صفحہ ۳۱۰) اتھے وی جوگی لاجواب سن۔

گورو صاحب دا اپدیش سن سدھاں آپس وچ کیہا کہ کی اسیں ساری عمر ریت ہی چھاندے رہے ہاں؟ انان نوں ہور وی دکھ لگا جدوں گورو صاحب نے ایہ سرت گھماؤن والے سدھانت دا کھنڈن کیتا۔ انان نوں

گرودارہ بیر صاحب اچل بٹالا

پتہ لگ گیا کہ سچکھنڈ اوہ نہی جہدی کلپنا اسیں کری گئے تے خیالی پلاہ پکاوڈے پکاوڈے بڈھے ہو گئے۔ سدھاں تے جوگیاں دیاں ہن اکھاں کھل چکیاں سن۔

سدھاں نے سوال کیتا کہ بابا جی کی اکال پرکھ نرنکار جیاں تے ترس کرکے اپنے نال نہی ملاؤدا۔ ویکھو ناں اسیں تان ساری عمر اوہدی یاد وچ کڈھ دتی ہے۔ گھر بار رشتے ناطے تیاگے۔ ٹھیک ہے ساڈی پہنچ غلط رہی ہے مطلب

جہڑے سدھانت نوں اسیں مندے آئے ہاں اوہ ادھارپین ہے پر ساڈا ارادہ تان نیک رہا ہے۔

گورو صاحب نے کیہا اکال پرکھ نرنکار سارے جیواں تے ترس کردا ہے۔ اوہ دیالو ہے۔ جو تہاڈی بھاون ہندی ہے اوہدے مطابق پھل وی دندا ہے۔ پسر دیکھو۔ تہاڈی تان سوچ ہی نرنکار دی ہوند بارے ادھارپین رہی ہے۔ اوہ نرنکار اجونی ہے۔ تسی دیوی دیوتیاں نوں ہی سبھ کجھ سمجھ لیا۔ تسی رچنہار نوں چھڈ کے رچنا دی ہی پوجا کیتی ہے۔

گورو صاحب نے کیہا کہ سبھ توں مہتوپورن گل تسی نرنکار دی حکم عدولی کیتی ہے۔ اوہدے بھانے نوں نہی منیا۔ رجا دا اصول بھنیاں ہے۔

پھر سدھاں کیہا کہ پر ساڈا ارادہ تان نیک سی؟ گورو صاحب نے اس وقت پھر گربانی بولی:

آکھن جوڑ چپے نہ جوڑ۔۔ جوڑن منگن دینن جوڑ۔۔ جوڑن جیون مرین نہ جوڑ۔۔ جوڑن راج مال من سوڑ۔۔ جوڑن سسرتی گیان ویچار۔۔ جوڑن جگتی چھٹے سنسار۔۔ جس پتھ جوڑ کر ویکھے سوئی۔۔ نانک اتم نیچن کوئی۔۔ ۳۳

گورو صاحب نے اپدیش کیتا کہ جے تسی سمجھو کہ خدکشی کرکے اکال پرکھ نوں خوش کر لووگے تان ایہ تہاڈا بھلیکھا۔ اوہ الٹا ناراض ہندا ہے۔ نرنکار دی خوشی اوہدی رجا وچ رہن تے ہے تے اوہدے نال میل اوہدی بخشش صدقہ ہی ہو سکدا ہے۔ کسے بخشے ہوئے دی ریس کرکے وی تسی اس تک نہی پہنچ سکدے۔

سن گلا آکاس کی کیٹا آئی ریس۔۔ نانک ندری پائیے کوڑی کوڑے ٹھیس۔۔

پر بابا جی اوہ وسدا کتھے ہے؟ سدھاں پچھیا۔

اوہ کسے ستوے اسمان تے براجمان نہی۔ گورو صاحب نے کیہا اوہ نرنکار ساڈے انگ سنگ ہے۔ ضرورت ہے اوہنوں پچھانن دی۔ اپنا ہومے دا پڑدا بٹاؤنا پویگا۔

ਦਹਰੀ ਦਹਰਮ سال

جوگی لوک سرت رانہی سچکھنڈ پہنچن وچ لگے ربندے ہن۔ گورو صاحب نے اپدیش کیتا کہ سچکھنڈ کسے دوسرے گرہ تے نہی۔ سچکھنڈ اتھے ہی ہے۔

دھرم کماؤن واسطے تہانوں سورگاں وچّ جان دی ضرورت نہی۔ ایہہ جیون، ایہہ دھرتی ہی دھرم سال ہے۔ اتھے ہی نرنکار دا اوہ مہان زبردست کھیل چل رہا ہے۔ جسوں نرنکار مستی دے عالم وچّ ویکھ وسماد ہوئی جا رہا ہے۔ رنگ رنگ دے جی، وڈے وڈے دیوی دیوتے سدھ بدھ ناتھ اتھے ہی ہونے۔ برہما ورگے بھگوان اتھے ہی ہر ویلے رچنا وچّ لگے ربندے۔ اتھے ہی سورمے اپنے اپنے عقیدے خاطر جاناں وار رہے۔ پون، پانی، اگنی دا کھیل چل رہا ہے۔ سو جہڑے کھنڈاں برہمنڈاں دی گل سندے بو اوہ سبھ اتھے ہی ہن۔ روشنی لئی انیکاں سورج چندرما اپنا فرض نبھا رہے۔ جدوں تہاڈا گیان پرچنڈ ہووے گا پھر اس ساری کھنڈ دی سمجھ آ جائیگی جو نرتنر چل رہی ہے۔ سچ دی اوستھاتے آکے تہانوں نرنکار دے سارے ڈرامے دی سمجھ آ جائیگی اتے اوہدی ہوند دا خود نوں ہی احساس ہو جاویگا جس دا دراصل بیان کیتا ہی نہی جا سکدا۔ ایہہ تاں اوہ انوبھو بے جوتسی خود ہی محسوس کروگے۔

راتی رتی تھتی وار۔۔ پون پانی اگنی پاتال۔۔ تسّ وچّ دھرتی تھاپ رکھی دھرم سال۔۔ تسّ وچّ جی جگتّ کے رنگ۔۔ تن کے نام انیک انتت۔۔ کرمی کرمی ہوئی وچّاڑ۔۔ سچا آپ سچا درباؤ۔۔ تھے سوہن پنچ پرواؤ۔۔ ندري کرم پوے نيسان۔۔ کچ پکائی اوتھے پائی۔۔ نانک گیا جاپے جائے۔۔ ۳۴ دھرم کھنڈ کا ایہو دھرم۔۔ گیان کھنڈ کا اکھہ کرم۔۔ کیتے پون پانی ویسنتر کیتے قان مہیس۔۔ کیتے برمے گھاڑت گھڑبٹہہ روپ رنگ کے ویس۔۔ کیتیا کرم بھومی میر کیتے کیتے دھو اپدیس۔۔ کیتے اند چند سور کیتے کیتے منڈل دیس۔۔ کیتے سدھ بدھ ناتھ کیتے کیتے دیوی ویس۔۔ کیتے دیو دانو من کیتے کیتے رتن سمنند۔۔ کیتیا کھانی کیتیا بانی کیتے پات نرن۔۔ کیتیا سرتی سیوک کیتے نانک انتت ن انتت۔۔ ۳۵ گیان کھنڈ مہہ گیان پرچنڈ۔۔ تھے ناد بنود کوڈ انند۔۔

سرم کھنڈ کی بانی روپ۔۔ تھے گھاڑت گھڑبٹہہ بہت انوپ۔۔ تا کیا گلا کتھیا نہ جاہ۔۔ جے کو کہے

پچھے پچھنائ۔۔ تھے گھڑبٹہہ سرت مت من بدھ۔۔ تھے گھڑبٹہہ سرا سدھا کی سدھ۔۔ ۳۶ کرم کھنڈ کی بانی جوڑ۔۔ تھے ہوڑن کوئی ہوڑ۔۔ تھے جودھ مہابل سور۔۔ تن مہہ رام رہیا بھرپور۔۔ تھے سیتو سیتا مہما ماہ۔۔ تا کے روپ ن کتھنے جاہ۔۔ نہ اوہ مرہ ن ٹھاگے جاہ۔۔ جن کے رام وسے من ماہ۔۔ تھے بھگت وسہ کے لوہ۔۔ کرہ انند سچا من سوئی۔۔ سچ کھنڈ وسے نرنکاڑ۔۔ کر کر ویکھے ندر نہال۔۔ تھے کھنڈ منڈل وربھنڈ۔۔ جے کو کتھے ت انتت ن انتت۔۔ تھے لوہ لوہ آکار۔۔ جو جو حکم توے تو کار۔۔ ویکھے وگسے کر وچّاڑ۔۔ نانک کتھنا کرڑا ساڑ۔۔ ۳۷

سدھ ناتھ سبھ گد گد ہو گئے۔ دھن گورو نانک۔ دھن بابا نانک دا جیکارے اٹھ رہے سن۔

سدھاں پچھیا بابا جی دسو ہن ساڈے لئی کی حکم ہے۔ اسیں ہن کی کریئے؟ بابا جی نے کیتا کہ ہن تاں سوال بچنے ہی نہی چاہیدے۔ کیونکہ جواب رجا وچّ ہے۔ سدھاں دے دماغ جگ مگا گئے۔ جت گئے اک سر بویاپک نرنکار دے پرچار وچ۔

پھر جدوں میلہ اجڑیا

بٹالے وچّ پہلاں وی کجھ لوکاں نے گورو صاحب دی مکھالپت کیتی سی۔ جدوں پتہ لگا کہ اچل جوگیاں دے مہنت نوں جتیاں پٹیاں ہن تاں کجھ لوکاں نے اس دا ورودھ کیتا۔ پھر جدوں ساری گل صاف ہو گئی کہ ایہہ اوہو گورو نانک ہی ہے جس نے ہندورہ ریتاں دا کھنڈن کیتا ہے تاں کجھ فرقہ پرست اکٹھے ہوکے گورو صاحب دا ورودھ کرن اچل پہنچ گئے۔ کھڈ سدھ جوگیاں نے انان فرقہ پرست ورودھیاں نوں اجیہا کرن تونورجیا پر پھر وی ایہہ گورو صاحب دی ورودھتا کری گئے۔

انان ورودھیاں وچّ مکھ طورے اک مرواہا کھتری سی جس دی پٹھتے کجھ براہمن سن۔ گورو صاحب دی بٹالا دی اک پہلی پھیری ویلے اس مرواہے نے ورودھتا کیتی سی۔

اودھر ہفتہ دس دن چلے اس میلے وچّ رونقاں وی ہن ختم ہو چکیا سن۔ گورو صاحب نے پھر سکھاں نوں کوچ کرن دا حکم دے دتاتے کرتا رپور نوں روانہ ہو گئے۔

بی: ۴۰-۱۰۴، سوڈھی: ۲-۶۹، بالا-۲۶۲، اتے منی سنگھ- ۵۶۴ *
 اتے ۵۹۵ دے آدھارتے
 دھیان رہے گورو گرتھ صاحب وچّ جہڑی سدھ گوسٹ بانی ہے اوہ سمیر پریت تے اجاری گئی ہے۔ بھائی گرداس اتے بھائی منی سنگھ صاحبان اس بانی دا اچل بٹالے وکھے اچاریا جانا لکھیا ہے پر کھڈ اس بانی توں ثابت ہندا ہے کہ بانی سمیرتے ہی رچی گئی سی۔ جنم ساکھیاں وی سمیرتے ہی رچن دی گل کردیاں ہن۔ کئی پرسدھ ودواناں جاناں ڈونگھائی وچّ جا کے جیونیتے کم کیتا انان ایہو ثابت کیتا ہے کہ بانی سمیرتے رچی گئی سی۔
 انان ہی دنان وچّ پھر نیڑے دے قصبے کلانور وچّ کالیشور E

شو مندر بنایا گیا سی۔
 سکھ راج ویلے پھر بٹالے دے بھنڈاری سکھ پرورائے اس مندر نوں دوبارہ بنوایا۔ جویں پھر اونی دنی ہندا سی، مندر اندر چترکاری وی کروائی جس وچّ سکھ گورو صاحبان دیاں تصویراں وی بنوائیاں۔
 اچل میلہ شورائرتی تے لگدا ہے۔ سال ۱۵۳۴ ای۔ ساڈا اندازہ O ہے۔
 امرتسر توں دکھن پاسے ۱۶ کہ۔ می چیتنیرا پنڈ وکھے اجیہے ا ہی اک سکھ جوگی دا گرودارہ ہے جس نے کندھ اڈائی سی۔ ایہہ پنڈ بٹالا توں ۳۰ کہ۔ می۔ پچھم وچّ ہے۔
 و سوڈھی: ۲-۱۲۵، ی بالا-۲۶۰